

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 47.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790280816/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Synger De? spurgte Emilie, og nærmede sig Pianoet, og inden jeg fik Tid til at vende mig om, stod allerede Felix og bladede i en Bunke Noder. Det forekom mig, at han talte sagte til hende, men jeg kunde ikke komme hen til dem; thi Fruen spurgte mig hvem den nettede unge Mand var, og jeg var nødsaget til at sige hans Navn, samt at vi havde truffet sammen i Selskab. Jeg saae tydeligt, at dette desværre var en tilstrækkelig Anbefaling, og vilde netop til at svække den ved en noget omstændeligere Forklaring, da Fruen i det samme sagde:

Men Emilie, jeg haaber dog, Du først byder Hr. Behrend en Kop Kaffe, inden Du beder ham at synge.

Gud, Moder, sagde Emilie, troer Du jeg har turdet bede Hr. Bearn at synge.

Hun udtalte hans Navn fuldkommen rigtigt; altsaa maatte hun vide det i Forveien. Jeg vidste ikke mere, hvad jeg skulde tænke derover; jeg var reent confus. Men ærgerligt i høieste Grad var det, at see den Glæde, der straaede af Felix's Øine, da han afslog at drikke Kaffe, men tilbød at synge. Og Alt dette gjorde han med saa megen Anstand og med saa indsmigrende Manerer, at Fruen blev ganske indtagen for ham, og tydelig viste det ved alt imellem at fortælle mig, at hun fandt at han var et særdeles vakkert ungt Menneske, at man kunde see, han var af god Familie, og vant til at komme i gode Selskaber. Under alt dette var der bragt Lys ind, og Felix havde allerede sunget flere Ting, jeg veed ikke hvad det italienske Stads hedder; Emilie accompagnerede ham og sang ogsaa imellem, ja tilsidst gik det saa vidt, at de sang en Duet sammen. Min Ærgrelse var naturligviis ikke lille, og da de endelig holdt op med den Musiceren, og jeg vilde gjenerobre noget af den Anseelse, som jeg tydeligt saae, han havde vundet paa min Bekostning, ved at udtale mine Meninger om den classiske Musiks Fortrin fremfor den moderne Klingklang, bad han mig i en ironisk Tone, at udføre et classisk Nummer for dem. Han fik derved Damerne til at lee, da de vide jeg hverken spiller eller synger. Men det var en daarlig Vittighed; thi man kan særdeles godt have en velbegrundet Mening om det Høie og Ædle i en Kunst, uden at være i Besiddelse af den manuelle Færdighed, som udfordres til at udøve den. Jeg vilde ogsaa have bemærket dette, men Felix tog Afsked, og tvang mig paa en Maade til at gjøre det samme. Og inden jeg fik rigtig overlagt hvorledes jeg skulde afskjære Conversationen, havde Fruen allerede inviteret Felix til at besøge dem ja endogsaa sagt, at

hun, om ikke før, saa dog om Fredagen, haabede at see ham, da der den Aften kom flere af deres Bekjendte.

Da vi gik ned ad Trappen, greb han min Haand og sagde:

Jeg maa ret takke Dem, fordi De hjalp mig saa godt paa Gled. Jeg var i Førstningen bange for, at jeg kom Dem til Besvær, og at De muligt selv couerede til Emilie. –

O, hvor kan De troe, svarte jeg undvigende, men igrunnen meget indigneret over at han saa ligefrem kaldte hende ved sit Fornavn.

Nei, det var ogsaa dumt af mig, sagde han, dertil er De altfor adstaa dig. Men tilstaae mig, at hun er yndig. Ja, De har maaskee ikke Sands derfor, og kjender hende maaskee ikke; men det gjør jeg, jeg, Lykkelige, der har sunget med hende. Hør, der er Intet, der overgaaer at synge Duetter med en smuk og dannet Pige. De kan neppe tænke Dem hvilken Vellyst det er at tage den Tone, som hendøer paa hendes Læber; det er, som om man indaandede hendes lønligste Tanker. Og naar Tonerne slynge sig sammen – jeg undrer mig blot over, at jeg kunde lade være at trykke hende op til mig; thi det hører egentlig til det Sted: *ma fida al tuo bel cor*.

Og nu trallede han, og gjorde theatralske Bevægelser, og lod slet ikke til at tænke paa, at vi vare paa Gaden. Jeg erindrede ham derom.

Ja vist, sagde han, jeg skal nok være stille; men hvor hun gjorde det Sted nydeligt: *udiamo e guidichiam*. Og saa sang han videre.

Jeg var græselig kjed af ham; men han havde hængt sig ved min Arm, og fortalte mig med megen Henrykkelse, hvorledes det var første Gang, han havde været i en Families Dagligstue, at det var første Gang, han havde sunget med en Datter af Huset. De havde hos Flint forsøgt at lære nogle Damer, der kom, at synge; men det var mislykkedes med de fleste.

Den Eneste, vedblev han, som lærte Noget, var Caroline. De kjender jo nok Caroline?

Jeg tilstod ham min Uvidenhed.

Jo vist, De har bestemt seet hende hos Flint; ikke Caroline hos Causses, heller ikke Caroline Hansen; men Caroline med det rødplettede Schavl, som vi kaldte hende, for at skjelne hende fra de andre. De kjender hende vist; hun havde en ret god Stemme, og vi fik engang banket Finalen af Ernani ind i hende; men der var ikke Tanke af Foredrag, og saa sang hun bestandigt: Lavær at ta'e Rødspetter istedetfor *la morte che l'aspetta*. O, men det er uværdigt af mig, at tale om